

אלמנדה לבנה

דלת הקפיטריה נפתחה ונסגרה לסירוגין, ואוויר צונן חדר פנימה. דורי הציצה בשעונה ובתנועת יד חפוזה פתחה את תיק האיפור, והשחירה את גבותיה הדלילות, והזליפה מעט בושם בשולי אוזניה, ועיניה בוחנות מקרוב את המחרוות, מהלכות מוקסמות אל שקיפותה הירקרקת, ופתאום הפטירה כנוכרת שעליה להרצות בשעה ארבע וקמה על רגליה. לינה בלעה את שארית הנענע ונשמתה נתעגמה. לא ילא היא לא תספר על האלמנדה הלבנה שבחלום, וגם לא על הבית הקטן שבטוסקנה, שאולי גרה בו פעם, טוסקנה הנפלאה שלה היתה עכשיו רחוקה ואפילו מאוד.

אוויר חד דקר בפניה, כשפתחה את הדלת. שתיהן טיפסו במדרגות הקטנות. נשימותיה של דורי היו קצרות וכבדות. בלב נשרט הביטה בשמים הקודרים והמאיימים, ומתחה את הסוודר על גופה, והפעם הזרועות החשופות של דורי לא התחממו בתוך שלה, ולרגליה גם לא היו הסנדלים.

והן יצאו שוב אל הרחבה שהאפילה, והיא הרגישה בטיפות הגשם הראשונות, שהצליפו על המצח והעפעפיים ומשם החליקו על האף והלחיים כמו דמעות צורבות. בעוד רגע הכל יהיה מאחור. הקול שנסדק, ומי הנהר שאהבה, ושברי הצחוק הנבוך וכאב הגעגועים, ואפילו ניחוח הבושם שהתערבב בעשן.

בבת אחת הפכו טיפות הגשם לקילוחים סמיכים, והיא ביקשה לכרוך זרועותיהן, כמו אז, אבל דורי נשקה על לחיה, נשיקה אוורירית, קטנה, הידקה את צווארון החליפה, וגבה הרחב כבר מופנה לאחור, וברחבה הריקה רק דמותה הולכת ומתרחקת, הולכת ונעלמת בצעדיה הכבדים. עיניה התלחלו ומלאו דמעות, ובתוך השעתיים האלה נעלמה גם השמש והשמים השחירו, והזמן אינו חדל מלהתל בה. רק לפני רגעים וחלה במכוניתה במעלה ההר, והביטה תכופות בשעונה, רק לפני שנייה הסתרקה והתאפרה בתוך הרכב, והלמות לבה רועמת משמחה, כאשר קרבה אל הדשא, ושמשת החלון עכורה מאדים וממים, והיא רוצה רק לבכות בשקט, בפה פעור ובפה סגור.

והדרך הביתה כל כך רחוקה. עיניה מתמוססות מעייפות והיא גם רעבה, היא לגמרי שכחה את שני התפוחים שהכינה הבוקר לה ולדורי. היא חייבת לעזוב את ירושלים לפני רדת החשכה, לעצור בצד הדרך ולאכול ולנוח מעט.

רחובות העיר ופנסיה התרחקו מעבר לכתף, וכבר דהרו במראת הצד, ואיתם הרחבה המשחירה, ודורי והקפיטריה והאחיזה המיוחדת בעט. ובשמש החלון הרוח חובטת במחטי האורנים, ומסכסכת את צמרותיהם במורד שער הגיא, והעצב כוסס בה ואינו מרפה.

וקצת סמוך למנזר לטרון הגשם ניתך כמלקוש, והיא עצרה את הרכב בפנייה צדדית, ופתחה את שקית הניילון הלחה, שמתוכה עלו ריחות הבוקר. דמעות פרצו אל תוך עיניה, והיא טמנה את אצבעותיה עמוק בכיס המכנסיים, ולעסה את התפוח בעיניים עצומות, כן, תמיד תאהב את הדקות בהן ישבה על הדשא וחיכתה.

ומבעד לזלעפות הגשם ולרחש נגיסות התפוח המתעמעם והולך, שתיהן יושבות על הדשא לצד הסטודנטית המלחשת, "הדשא הירוק נועד לפגישות פגישות", ודורי קמה בזריזות על שתי רגליה העבות וצוחקת, וקולה הרם מרעיד את גבעולי הדשא, "נכון, הדשא נועד לפגישות, לפגישות חברים, לפגישות עבודה, לפגישות עם כל הסטודנטים שלי, את מבינה, לני?"

כל הסטודנטים ברחבה מפנים מבטם אל דורי, וגם הזוג המחובק עומד בשער הכניסה ומתבונן בסקרנות, והאצבעות האילמות של שתי הצעירות מחרישות, וזהובת השיער בשמלה הפרחונית קשובה, היא מוכרחה לגשת אליה לפני שתיעלם, ואפילו התלתלים המתפורים של ההיא, בשמלת הסאטן הירוקה, עצרו מריחופם.

אבל הפעם היא אינה מקשיבה. עיניה נעוצות בעניבה הקשורה, החונקת את צווארה, מוקסמת מהרכות המשיית, מהלולאה הכרוכה בתוך עצמה כגולם. כיצד אצבעותיה העבות מצליחות לקלוע את הלולאה בדיוקנות כזאת? היא תוהה.

ופתאום גוף הגולם נסדק לאיטו, ומתוכו מציצות כנפי פרפר סגולות, שקופות. "כנפי הפרפר שבירות כמו הפשתה הססגונית", ממלמלות שפתייה, ועיניה אינן חדלות מלבהות בפרפר הנולד, המנער בעדינות את כנפיו ומרחף כמשב רוח דק סביב למחרוזת הירקרקת שלצווארה, ומשם עף בקלילות מתוך החליפה האטומה והחונקת. ודורי צוחקת, וצחוקה רועם מעל בניין 'מייזר' ו'פאפיק', ורגליה ניתקות פתאום מן הדשא, וכל גופה הגדול והכבד נישא באוויר לצד כנפי הפרפר.

"לני... לני..." היא צורחת בכל כוחה, ומשליכה לרגליה את סיכת הצדף, ושערותיה הדלילות נפוצות לכל עבר. והיא חופנת את הסיכה בכפות ידיה, הופכת ובוחנת את דופנותיה הסדוקות, ושערה דקיקה, בודדת, משתרבת מתוכה ומעציבה אותה מאוד.

ומעל ראשה דורי ורעמי צחוקה נבלעים בעננים, "את מבינה, היא קוראת אליה, ומניפה באוויר את זרועותיה כתנועות פרפר, ומבלי שרצתה נשאה עיניה לשמים והתקשתה להאמין! השמלה הפרחונית של ילדותן מתנוססת על גופה הרחב, ועל כתפיה הסוודר הוורוד.

"הדשא נועד לפגישות, לפגישות, לפגישות", מלחשת הסטודנטית, והיא מחפשת את הסוודר הוורוד על חולצת המשי הלבנה שלה ומשתאה.

"את מבינה, לני, מלמעלה אני יכולה לראות את הכל, את העיר והרחובות והסמטאות הצרות עם הבתים הפשוטים והצפופים. מכאן אני אפילו רואה את המדבר הצהוב ואת קצותיו המטושטשים, ואת הוואדי ושיחי המלות, ואת פנס הרחוב הקטן, ואת הבית שקירותיו תמיד היו סדוקים, והגשם שדלף לתוכם, חשבת פעם, לני, על בית עם קירות עצובים? מכאן אני גם רואה את הגג שלנו, ואת עצי הלימון, והצפצפה, והשקדייה שבגינה, ואת בוכה, למה את בוכה, לני, למה את בוכה?"

גם הפעם היא אינה מקשיבה לה. רגליה נעוצות חזק באדמה, מתבוננת כל הזמן בתמיהה בשמלה האוורירית הנפערת לצדדים כאוהל פרחוני, ובפשתה הססגונית הצמודה לכתף כפרפר.

"את זוכרת, לני?" היא קוראת מלמעלה, וזרועותיה בוחשות ובוחשות באוויר.

"את זוכרת את האלמנדה הלבנה שלנו? היום בקפיטריה רצייתי שתדעי שתמיד..."

ופתאום מתקדרים השמים, ורוח חורף קרה נושפת בשמלה התפוחה, המתבדרת לצדדים, הודפת אותה בקלילות כזו כמו את האלניה הכדורית שבמדבר.

"דורי... דורי..." צווחה מתמלטת מפייה, רגליה מתרוצצות ומתרוצצות על האדמה, ועיניה משוטטות בשמים המתכהים והקרים, אסור לה לאבד

ר"א בוגרו, מלקטות האגוזים, 1882

והשמים קודרים וצפים כבתוך חלום. היא תיסע לאט ובוהירות, ותעקוב בריכוז אחר התנועה הדלילה בכביש, והפעם גם תקשיב לצלילי הכינור הנהדרים של מוצרט.

וקצת אחרי שוהם הגשם התנפץ בפראות על השמשה הקדמית, והיא נזכרה בגלגל ובנהרות השמש שזרמו על לחייה, ואולי תפגוש בו פתאום? ומבעד לאפלה תתלקחנה עיני החתול בירוק מוזהב ומפתה, ובמשיכת יד קלילה ינפץ את שמשת החלון, ויתנצל אל תוך עיניה בחביבות כזאת.

הוא יודע שהזמן דחק אז, ויש דברים שפשוט צריכים לשכוח. בתא המטען שבמכוניתו, יסביר בלחש, יש שתייה חמה שתחמם את גופה, קפה או תה, כן, תה, הוא יודע שהיא אוהבת תה עם המון-המון נענע, ואם תרצה גם לימונדה, ועוגיות פריכות, מתוקות, במקרה שהיא אולי רעבה. הוא יודע שהחורשה קרה ורטובה עכשיו, והשמיכה ומכנסי הג'ינס היפים שלה, וגם הסוודר החדש עלולים להתלכלך, וחולצת המשי השקופה תהיה שקופה עוד יותר, והיא תתקרר, אז אפשר לשתות ולנוח במקום חמים ויבש, כי בנסיעות רצוי להתרענן. והוא ילטוש עיניים מתמכרות לשמים השחורים והרוחצים, ומבעד ליניקות הסיגריה הארוכות והשוקקות שלו יסנן, "אני רואה שהרדיו צדק, אמרו שהיום יירד גשם, מי היה מאמין שבבוקר היה חם ואפילו יבש, ופתאום מזג האוויר כל כך השתנה, ויורד יורה מלקושי כזה?!" והוא יפרוץ בשאגות צחוק פרוצות וגבו החתולי, הגמיש, ירכון אל תוך מכוניתה, ויביללה מתרפסת יסביר כי לא רצוי לאמץ את המנוע, "את זוכרת שבבוקר היתה תקלה, ולא הצלחנו להניע את הרכב ונבהלת? אז שם, בטויוטה הגדולה והמרווחת שלי, חמים ונעים ויש הרבה-הרבה מקום, ואם תרצי גם אפשר להעביר את המוסיקה שלך, כן, את כל הקונצרטים שאת אוהבת," ונחירי אפו יתרחבו ויתרחבו, ומתוך פיו הפעור תשתלשל לה לשון ורודה וחלקה.

לינה הביטה במגבים הנוגחים ללא הרף במים הזורמים, וחלפה על פני אלעד, ונחשונים, וחורשים, והשדות שחורים, והבתים בחלונותיהם מוארים, היא תיסע לאט ובוהירות, ותהיה מרוכזת, ואסור לה לעצור שוב בשולי הכביש.

קטע מהנובלה "אלמנדה לבנה" מתוך הספר אלמנדה לבנה, העומד לראות אור בספרי 'עתון' 77

את דורי עכשיו, היא תבקש מהסטודנטית הקוראת להשתמש בטלפון הנייד שלה, היא חייבת להתקשר אליה מיד.

והקול הגברי ההוא, "מה קרה? זאת שוב את? דיברתי איתך לפני יומיים, שלושה, נכון? את שאמרת שלא פגשת את דורית עשרים וחמש שנים? את שוב מתקשרת?" "סליחה..."

"רגע, אני לא מבין! ביקשת שאמסור לדורית שהתקשרת, נכון? אז מסרתי. אני כבר לא אחראי אם היא התקשרה אלייך או לא." "תן לי להסביר..."

"מה יש להסביר?!" מתרעם הקול.

"דורי נעלמה בתוך השמים, מוכרחים למצוא אותה!"

"את מקשיבה?... אמרתי, אה... כן, אמרתי..."

"תקשיב, דורי ריחפה בשמים. היא עפה-עפה בעקבות הפרפר הסגול, היא נעלמה ברוח, אתה מבין?" ונשימתה חנוקה ומפרפרת, ועיניה מתמלאות דמעות.

"ועכשיו תקשיבי לי! אמרתי לך גם אז שדורית מאוד-מאוד עסוקה, חוזרת הביתה מאוחר מבית המשפט, מהספריות, מההרצאות שהיא נותנת באוניברסיטה, וגם נורא עייפה, היית צריכה להבין את זה! וגם אמרתי לך, שאני מקווה שהיא תזכור אותך, כי עשרים וחמש שנים זה באמת הרבה-הרבה זמן!"

והיא שומעת ואינה שומעת ועיניה בוכות.

"תראי, דיברתי איתך לפני יומיים וכבר שכחתי את שמך, אז מה ציפית? שדורית תזכור אותך אחרי עשרים וחמש שנה? אני במקומך..."

אני במקומך..."

"מוכרחים להחזיר את דורי, אתה מבין?" היא צורחת אל תוך השפופרת בקול נואש, והדמעות וטיפות הגשם הדלילות מתערבבות, עושות דרכן אל תוך הפה ואל שיפולי הצוואר. והוא כמו מלמל לעצמו וטרק את השפופרת. ואולי הוא לא טרק ורק הקו ניתק? היא תוהה. "הלו, הלו?" בקע קולו, והפעם בנימה שלווה.

"סליחה, זאת שוב אני, הקו פתאום ניתק."

"מה רצית הפעם?" התרעם שוב.

"למה התכוונת אני במקומך... אני במקומך?"

הקו ניתק. גשם החל לרדת. הסטודנטים שהתקהלו נמלטו בבהלה מן הדשא ומן הרחבה. והזוג המחובק נחפו בחיבוקו הצמוד, והצעירות משתאות, אצבעותיהן הרטובות מתלחששות בדממה ונעלמות גם הן, והסטודנטית סוגרת את ספר השירים שלה, ופיה הרטוב אינו חדל מלהזכיר, "הדשא נועד לפגישות," ומבעד לאדי המשקפיים מבקשת את הטלפון הנייד.

ועל הדשא הריק רק היא ומגפיה החדשים, הממוסמרים חזק לאדמה, ורגליה צומחות מתוכה כגבעולים בגשם.

"דורי... דורי..." וקולה יבבה חנוקה ומרוסקת, "דורי... דורי... דורי," היא צועקת בכל כוחה לשמים הריקים, ומוחה את פניה המזרופים, יודעת שלא תשוב לראותה עוד.

ופתאום התעוררה מחלום מוזר, והתקשתה להאמין כי תנומה נפלה עליה, ומצמצה בעיניה ובקושי פקחה אותן. בחיקה התפוח הנגוס, המשחיר, ותחושת המועקה המוכרת, כשהיא מקיצה מתנומת צהריים. לרגעים בהתה בחלל שהאפיל, כפות ידיה ורגליה קרות, וקולה המתייפח בחלום מהדהד באוזניה. ומול עיניה הלחות דורי מרחפת, ושולי שמלתה מתפקעים ואינם, כמו הסועדים בקפיטריה עם ניחות התבשילים. ושם, מעבר לחומת הגשם, צעדיה כבדים ונעלמים,